2. De reguliere raadpleging van het Europees Parlement is, in de gevallen waarin deze door het EEG-Verdrag wordt voorgeschreven, een middel dat het Parlement in staat stelt daadwerkelijk aan de communautaire regelgeving deel te nemen. Het vereiste van deze raadpleging impliceert dat steeds een nieuwe raadpleging moet volgen wanneer de uiteindelijk vastgestelde regeling, in haar geheel beschouwd, wezenlijk afwijkt van die waarover het Parlement reeds werd geraadpleegd, uitgezonderd de gevallen waarin de wijzigingen in hoofdzaak beantwoorden aan door het Parlement zelf te kennen gegeven verlangens.

3. Bij vergelijking tussen het aan verordening nr. 4059/89 ten grondslag liggende oorspronkelijke voorstel van de Commissie en de inhoud van deze verordening zoals zij door de Raad is vastgesteld, blijkt, dat het beginsel van vrijheid voor alle in een Lid-Staat gevestigde vervoersondernemers om in een andere Lid-Staat cabotageactiviteiten uit te oefenen, plaats heeft moeten maken voor het beginsel van tijdelijke toelating, in het kader van een communautair contingent. Deze wezenlijke wijzigingen, die aan generlei wens van het Parlement beantwoorden en het systeem van het ontwerp in zijn geheel aantasten, vormen op zich voldoende grond om een nieuwe raadpleging van het Parlement noodzakelijk te maken. Bijgevolg vormt het achterwege blijven van een tweede raadpleging van het Parlement in het kader van de wetgevingsprocedure van artikel 75 EEG-Verdrag, een schending van wezenlijke vormvoorschriften, die nietigverklaring van verordening nr. 4059/89 tot gevolg moet hebben.

RAPPORT TER TERECHTZITTING
in zaak C-65/90 *

I — De feiten

1. Het onderhavige beroep, ingesteld krachtens artikel 173 EEG-Verdrag, strekt tot nietigverklaring van verordening (EEG) nr. 4059/89 van de Raad van 21 december 1989 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder niet in een Lid-Staat woonachtige vervoersondernemers aldaar tot het binnenlands goederenvervoer over de weg worden toegelaten (PB 1989, L 390, blz. 3), welk vervoer bekend staat als „cabotage".

2. Bij deze verordening, gebaseerd op artikel 75 EEG-Verdrag, is een „communautair cabotagecontingent" ingevoerd, bestaande uit 15 000 cabotagevergunningen die twee maanden geldig zijn (artikel 2, lid 1). Dit contingent wordt volgens een bepaalde verdeelsleutel over de verschillende Lid-Staten verdeeld en jaarlijks verhoogd naar gelang van de gemiddelde ontwikkelingen in het binnenlands goederenvervoer over de weg in de Lid-Staten (artikel 2, leden 3 en 4). Indien de binnenlandse vervoersmarkt in een

* Procestaal: Frans.

bepaalde geografische zone ernstig verstoordwordt door cabotageactiviteiten, kan de Commissie, na raadpleging van de andere Lid-Staten, vrijwaringsmaatregelen treffen, welke maatregelen kunnen inhouden dat de betrokken zone tijdelijk van de werkingssfeer van de verordening wordt uitgesloten (artikel 2, lid 5).

In de bestreden verordening is bovendien bepaald dat, onder voorbehoud van de toepassing van de communautaire voorschriften, op het verrichten van cabotagevervoer de wettelijke en bestuursrechtelijke voorschriften van de Lid-Staat van ontvangst van toepassing zijn inzake tarieven en contractuele voorwaarden van het vervoer, afmetingen en gewichten van bedrijfsvoertuigen, voorschriften inzake het vervoer van sommige categorieën goederen, rij- en rusttijden en de BTW op vervoersdiensten (artikel 5).

De verordening, in werking getreden op 1 juli 1990, is van toepassing tot en met 31 december 1992 (artikel 9, eerste en tweede alinea). De Raad heeft zich evenwel verbonden om vóór 1 juli 1992 een verordening vast te stellen waarin de definitieve cabotageregeling wordt vastgesteld, die op 1 januari 1993 in werking dient te treden (artikel 9, derde alinea).

3. Voor de ontstaansgeschiedenis van de verordening is van belang, dat de Commissie op 5 december 1985 bij de Raad een voorstel heeft ingediend „voor een verordening van de Raad tot vaststelling van de voorwaarden waaronder in een Lid-Staat niet-woonachtige vervoersondernemers aldaar tot het binnenlands goederenvervoer over de weg worden toegelaten" (PB 1985, C 349, blz. 26).

Dit voorstel, gebaseerd op artikel 75 EEG-Verdrag, hield in wezen in dat met ingang van 1 januari 1987 alle voor rekening van derden handelende ondernemers in het beroepsgoederenvervoer over de weg, in een Lid-Staat gevestigd en aldaar gemachtigd tot internationaal goederenvervoer over de weg, zouden worden toegelaten tot het binnenlands beroepsgoederenvervoer over de weg voor rekening van derden in een andere Lid-Staat, waarbij zij deze activiteiten tijdelijk zouden mogen uitvoeren zonder in de betrokken Lid-Staat een zetel of andere vestiging te hebben (artikel 1).

Volgens de voorgestelde regeling zouden vervoerders zoals in het voorstel gedefinieerd, met ingang van 1 januari 1987 in een andere Lid-Staat dan die van vestiging zonder kwantitatieve of kwalitatieve beperkingen binnenlands vervoer mogen verrichten in aansluiting op goederenvervoer tussen twee Lid-Staten, mits het aantal vervoerprestaties beperkt zou zijn tot twee en deze vervoerprestaties zouden plaatsvinden op de terugweg naar de Lid-Staat waar de vervoerder is gevestigd of naar die waar zich het vertrekpunt van het voorafgaande internationale vervoer bevindt (artikel 5).

Geraadpleegd door de Raad, bracht het Parlement bij resolutie van 12 september 1986 (PB 1986, C 255, blz. 236) advies uit, waarin het het voorstel van de Commissie in hoofdzaak goedkeurde.

Op 21 december 1989 stelde de Raad de bestreden verordening vast.

4. Tot staving van zijn beroep beroept het Europees Parlement zich op schending van zijn recht op deelneming aan het communautaire wetgevingsproces. Het betoogt

in hoofdzaak dat de Raad in belangrijke mate van het voorstel van de Commissie is afgeweken en het Parlement derhalve opnieuw had moeten raadplegen alvorens de litigieuze verordening vast te stellen.

II — Schriftelijke procedure en conclusies van partijen

1. Het verzoekschrift van het Parlement is op 14 maart 1990 ter griffie van het Hof ingeschreven.

2. Bij akte neergelegd ter griffie van het Hof op 17 mei 1990, heeft de Raad van de Europese Gemeenschappen, verweerder, een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen overeenkomstig artikel 91, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering.

Bij beschikking van 21 november 1990 heeft het Hof de exceptie van niet-ontvankelijkheid overeenkomstig artikel 91, lid 4, van het Reglement voor de procesvoering met de zaak ten gronde gevoegd.

3. Het *Europees Parlement* concludeert dat het den Hove behage:

— nietig te verklaren verordening (EEG) nr. 4059/89 van de Raad van 21 december 1989 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder niet in een Lid-Staat woonachtige vervoersondernemers aldaar tot het binnenlands goederenvervoer over de weg worden toegelaten;

— verweerder in de kosten te verwijzen.

De *Raad* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

— zo niet, het beroep ongegrond te verklaren;

— verzoeker in de kosten te verwijzen.

4. Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

III — Middelen en argumenten van partijen

1. *De ontvankelijkheid*

a) De *Raad* beroept zich tot staving van zijn exceptie van niet-ontvankelijkheid in de eerste plaats op de beginselen geformuleerd in het zogenoemde „Comitologie"-arrest van 27 september 1988 (zaak 302/87, Parlement/Raad, Jurispr. 1988, blz. 5615).

Na akte te hebben genomen van het tussenarrest van 22 mei 1990 inzake de zogenoemde „post-Tsjernobyl-verordening" (zaak C-70/88, Parlement/Raad, Jurispr. 1990, blz. I-2041), voert hij in zijn met toestemming van het Hof ingediende aanvullende opmerkingen de volgende argumenten aan:

Uit het arrest van 22 mei 1990 blijkt dat het Parlement geen onvoorwaardelijk recht heeft om beroep krachtens artikel 173

EEG-Verdrag in te stellen en dat de mogelijkheid voor het Parlement om zich op dat artikel te beroepen, slechts bij uitzondering dient te gelden, namelijk in gevallen waarin het evenwicht in het stelsel van het EEG-Verdrag in gevaar komt, dat wil zeggen bij wezenlijke schending van de voornaamste prerogatieven van het Parlement.

Anders dan in de „post-Tsjernobyl"-zaak, is in de onderhavige zaak de rechtsgrondslag van de bestreden verordening niet in geding, zodat hier niet kan worden gesproken van klaarblijkelijke schending van de essentiële prerogatieven van het Parlement; bovendien gaat het in casu niet om de samenwerkingsprocedure, maar om een eenvoudige raadpleging van het Parlement.

Zo het Parlement een handeling kon aanvechten wegens het uitblijven van nieuwe raadpleging, zou de Raad in de praktijk genoopt zijn om bij elke wijziging die hij aanbrengt in een voorstel van de Commissie dat verplichte raadpleging van het Parlement behoeft, een nieuwe raadpleging te entameren. Dat zou het besluitvormingsproces van de Gemeenschap compliceren en vertragen.

Ten slotte wijst de Raad erop, dat wanneer na het uitbrengen van advies door het Parlement de vaststelling van een handeling een zekere tijd op zich laat wachten, het Parlement altijd de mogelijkheid heeft om op eigen initiatief een andere resolutie te formuleren, voordat de Raad een definitief besluit neemt.

Aangezien het recht van het Parlement om beroep in te stellen een uitzondering vormt op de algemene regel van artikel 173, moet dit recht in ieder geval restrictief worden uitgelegd. Bijgevolg staat het aan het Parlement om aan te tonen dat de Raad een handeling heeft vastgesteld die naar haar aard wezenlijk afwijkt van het voorstel van de Commissie, dat de onderdelen die de kern van het betrokken instrument hebben gewijzigd, niet met de wensen van het Parlement stroken, en dat die onderdelen zijn vastgesteld zonder rekening te houden met het advies dat het Parlement ter zake had kunnen uitbrengen.

b) Het *Parlement* beroept zich tot staving van de ontvankelijkheid van het beroep op het arrest van 22 mei 1990 (Parlement/Raad, reeds aangehaald).

Noch uit de bewoordingen, noch uit de geest van dit arrest blijkt dat de aan het Parlement toekomende bevoegdheid tot het instellen van beroep, een uitzonderlijk karakter heeft. Het Hof heeft juist in algemene bewoordingen erkend dat het Parlement de bevoegdheid heeft beroep tot nietigverklaring in te stellen, onder het enkele voorbehoud dat het beroep strekt tot eerbiediging van zijn prerogatieven en slechts berust op middelen die aan schending van deze prerogatieven zijn ontleend.

Het Parlement bestrijdt de opvatting van de Raad, dat raadpleging van het Parlement niet meer dan een eenvoudige formaliteit zou zijn en dat nieuwe raadpleging het besluitvormingsproces zou afremmen en bovendien zou kunnen worden vervangen door regelmatige en informele informatieverschaffing aan de organen van het Parlement. Daadwerkelijke deelneming van het Parlement zou immers niet verzekerd zijn, wanneer het de Raad vrijstond om het oorspronkelijke voorstel van de Commissie wezenlijk te veranderen zonder gehouden te zijn het resultaat opnieuw aan het Parlement voor te leggen. Blijkens de rechtspraak van het Hof vormt volledige eerbiediging van de rechten van het Parlement zowel in het kader van de raadplegings- als van de samenwerkingspro-

cedure, de uitdrukking van een en hetzelfde prerogatief, te weten de regelmatige deelneming van de parlementaire instelling aan het communautaire wetgevingsproces.

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt niet, dat het Parlement uitvoerig zou moeten aantonen, dat zijn wezenlijke prerogatieven klaarblijkelijk zijn geschonden. Het onderzoek op dit punt behoort veeleer tot de zaak ten gronde, terwijl in het stadium van de ontvankelijkheidsvraag het Hof alleen maar kan onderzoeken of het beroep strekt tot handhaving van de prerogatieven van het Parlement en berust op middelen die aan schending van die prerogatieven zijn ontleend.

2. *Ten gronde*

a) Het *Parlement* stelt dat met de bestreden handeling een wezenlijk vormvoorschrift is geschonden, doordat aan het recht van het Parlement tot deelneming aan het communautair wetgevingsproces is voorbijgegaan. De op de Raad rustende verplichting om overeenkomstig artikel 75 EEG-Verdrag het Parlement te raadplegen, houdt de verplichting in om deze instelling opnieuw te raadplegen wanneer wezenlijke wijziging van het voorstel waarover het Parlement zijn standpunt heeft uitgebracht, in het voornemen ligt.

Het uitgangspunt voor iedere discussie over de mate waarin het Parlement aan de communautaire wetgevingsprocedure deelneemt, wordt gevormd door de rechtspraak zoals vervat in de zogenoemde „Isoglucose"-arresten van 29 oktober 1980 (zaak 138/79, Roquette Frères, Jurispr. 1980, blz. 3333, en zaak 139/79, Maizena, Jurispr. 1980, blz. 3393).

In die arresten overwoog het Hof dat „de raadpleging (...) het middel (is) dat het Parlement in staat stelt daadwerkelijk aan de communautaire regelgeving deel te nemen. De hierin besloten liggende bevoegdheid is een wezenlijk bestanddeel van het door het Verdrag gewilde institutionele evenwicht. (...) Waar het Verdrag voor bepaalde gevallen een reguliere raadpleging van het Parlement verlangt, heeft men dan ook te maken met een wezenlijk vormvoorschrift, welks niet-naleving tot nietigheid van de betrokken handeling leidt."

Naleving van dit voorschrift impliceert dus dat het Parlement zijn standpunt uitbrengt. Deze instelling is daartoe echter pas werkelijk in staat, wanneer zij op de hoogte is van alle elementen die in het wetgevingsproces een rol spelen. De raadplegingsprocedure moet daarom een onderzoek naar alle aspecten van de voorgestelde wetgeving omvatten (draagwijdte en strekking van de handeling, toepassingsgebied, speciale regelingen, afwijkingen, beperkingen enz.).

Volgens de rechtspraak van het Hof is geen nieuwe raadpleging nodig wanneer de betrokken wijzigingen „het ontwerp, in zijn geheel gezien, niet wezenlijk aantasten" (arrest van 15 juli 1970, zaak 41/69, Chemiefarma, Jurispr. 1970, blz. 661), of wanneer het veeleer een „andere methode dan een materiële wijziging" betreft, en die wijziging bovendien „ruimschoots beantwoordde aan hetgeen er in zoverre door het Parlement was bepleit" (arrest van 4 februari 1982, zaak 1253/79, Battaglia, Jurispr. 1982, blz. 297).

Uit deze rechtspraak valt op te maken, dat aan nieuwe raadpleging niet te ontkomen is wanneer de wijziging

— betrekking heeft op een essentieel aspect van de bepaling waarop zij het oog heeft;

— een materiële verandering inhoudt en niet van louter technische aard is, en

— klaarblijkelijk niet strookt met de verlangens van het Parlement.

Past men deze criteria op het onderhavige geval toe, dan blijkt dat de Commissie met haar voorstel beoogde de vrijheid van dienstverrichting te realiseren met de invoering van een stelsel van algemene cabotage zonder enige beperking op communautair niveau. Zulk een stelsel komt tegemoet aan het arrest van 22 mei 1985 (zaak 13/83, Parlement/Raad, Jurispr. 1985, blz. 1513), waarin het Hof had vastgesteld, dat „de Raad het Verdrag heeft geschonden door na te laten de vrijheid van dienstverrichting op het gebied van het internationaal vervoer te verzekeren en de voorwaarden voor de toelating van niet in een Lid-Staat gevestigde vervoerders tot het binnenlands vervoer in die Lid-Staat vast te stellen".

Naast algemene cabotage, behelsde het voorstel van de Commissie ook „aansluitende" cabotage, gebonden aan vergunningen voor intracommunautair vervoer en beperkt tot twee vervoersprestaties gedurende de reis. Door voor niet-ingezeten vervoerders een aantal vrijheden te regelen die ingezeten vervoerders niet genieten, ging de Commissie verder dan het door het Hof in het arrest van 22 mei 1985, Parlement/Raad, aangegeven noodzakelijke minimum.

De Raad heeft evenwel een cabotagestelsel ingevoerd met beperkingen op communautair niveau. Deze cabotage met communautaire contingenten wordt alleen verruimd naar gelang van de algemene ontwikkeling van het goederenvervoer, en is bovendien beperkt qua geldigheidsduur (de vergunning is twee maanden geldig) en in de tijd (van toepassing tot en met 31 december 1992).

Volgens het Parlement bestaan er fundamentele verschillen tussen deze twee cabotagestelsels:

— Het door de Commissie voorgestelde systeem is gericht op algehele liberalisatie van de toegang van niet-ingezeten vervoersondernemers tot de markt van een andere Lid-Staat. De enige beperking in dit systeem wordt op nationaal niveau gevormd door de in sommige Lid-Staten geldende kwantitatieve beperkingen. Het stelsel van aansluitende cabotage zoals dat de Commissie voor ogen stond, bevat in zoverre een evolutief element, dat deze vorm van cabotage aan bestaande vergunningen is gebonden of zelfs, in geval van geliberaliseerd vervoer, zonder vergunning mogelijk is.

— Het door de Raad ingevoerde stelsel daarentegen laat geen noemenswaardige verdere ontwikkeling van het cabotagevervoer toe, aangezien daarin elke groeimogelijkheid afhankelijk is van de gemiddelde ontwikkeling van het goederenvervoer over de weg. Dit stelsel kent bovendien een beperkte tijdsduur en is dus niet meer dan een eerste stap naar de vrijheid van dienstverrichting op het gebied van dit soort vervoer. Ten slotte is de Raad van het voorstel van de Commissie afgeweken door in artikel 2, lid 5, vrijwaringsmaatregelen op te nemen en in artikel 6 een sanctieregeling op te nemen voor het geval de vervoersondernemer de regels overtreedt.

Volgens het Parlement zijn deze materiële en formele wijzigingen van dermate groot belang, dat het voorstel opnieuw aan hem had moeten worden voorgelegd. In repliek stelt het Parlement nog, dat een nieuwe raadpleging moet volgen wanneer wezenlijke en kenmerkende onderdelen van de regeling zodanig worden gewijzigd, dat het Parlement

daar in zijn eerste advies geen rekening mee heeft kunnen houden. De verplichting tot nieuwe raadpleging kan daarentegen niet afhankelijk worden gesteld van de voorwaarde, dat de Raad het doel van de handeling verandert, want in dat geval moet deze hoe dan ook nietig worden verklaard als zijnde zonder voorstel van de Commissie vastgesteld.

b) Volgens de *Raad* moet het Parlement pas opnieuw worden geraadpleegd wanneer een aan de Raad voorgelegd voorstel, in zijn geheel gezien, wezenlijk wordt aangetast. Wanneer de Raad een besluit neemt op voorstel van de Commissie, dient hij binnen het bestek van dat voorstel te blijven en kan hij geen verandering brengen in de voornaamste inhoud ervan. Waar hem bij voorbeeld in het onderhavige geval een voorstel inzake cabotagevervoer over de weg werd voorgelegd, kon hij op die grondslag niet rechtsgeldig een regeling inzake cabotagevervoer over het water vaststellen.

De Commissie heeft de Raad in december 1985 een voorstel voorgelegd ter vervanging van een indertijd bij de Raad aanhangig voorstel. Op dat voorstel van 1985 heeft het Parlement, geraadpleegd door de Raad, op 12 september 1986 een advies uitgebracht dat ten grondslag heeft gelegen aan de beraadslagingen van de Raad die tot de vaststelling van de litigieuze verordening hebben geleid. Aangezien de Commissie haar voorstel naderhand evenwel heeft gewijzigd, stemde de laatste wijziging overeen met de tekst van de verordening, zoals door de Raad vastgesteld. Deze heeft bij de vaststelling van de betrokken handeling met gekwalificeerde meerderheid beslist, hetgeen amendering van het voorstel volledig onmogelijk maakte.

De Commissie heeft op geen moment gesuggereerd, dat het Parlement vóór de vaststelling van de verordening ten tweede male zou worden geraadpleegd, en ook het Parlement zelf, dat van het verloop van de werkzaamheden bij de Raad op de hoogte werd gehouden, heeft nooit de wens te kennen gegeven nogmaals te worden geraadpleegd.

Na vergelijking van de voornaamste bepalingen in het oorspronkelijke voorstel en die in de verordening, concludeert de Raad dat met deze laatste beoogd is te voldoen aan een uit het Verdrag voortvloeiende resultaatsverbintenis, waarvan de niet door het Verdrag geregelde bijzonderheden in het oorspronkelijke voorstel nog slechts schetsmatig waren aangegeven, voornamelijk door verwijzing naar nationaal recht. De Raad heeft daarmee een cabotagestelsel in het goederenvervoer over de weg ingevoerd, waarbij hij evenwel op bepaalde punten volgens een andere methode te werk is gegaan dan oorspronkelijk door de Commissie was voorgesteld. Voor een dergelijke verandering van methode nu is, gelet op de rechtspraak van het Hof, geen nieuwe raadpleging van het Parlement vereist.

De Raad bestrijdt de bewering van het Parlement, dat het stelsel dat hij met deze gewijzigde methode heeft ingevoerd, uiteindelijk veel minder liberaliserende resultaten heeft dan het aanvankelijk door de Commissie voorgestelde stelsel. Het oorspronkelijke voorstel van de Commissie bevatte immers restricties in de vorm van handhaving van nationale contingenten. Evenals de communautaire contingenten, waren dat kwantitatieve beperkingen, ook al bleek de omvang daarvan niet noodzakelijkerwijs uit het voorstel. In de praktijk had het voorstel trouwens nog restrictiever kunnen werken dan de verordening, doordat de dienstverrichter werd onderworpen aan alle in de ontvangende Lid-Staat geldende wettelijke en bestuurs-

rechtelijke bepalingen. De Raad heeft bovendien een aantal bepalingen van restrictieve strekking die in het voorstel voorkwamen, geschrapt omdat hij deze met het gemeenschapsrecht in strijd achtte.

Wat de vrijwaringsmaatregelen betreft die artikel 2, lid 5, van de verordening in geval van ernstige verstoring van de vervoersmarkt mogelijk maakt, wijst de Raad erop, dat het oorspronkelijke voorstel van de Commissie inderdaad geen vrijwaringsclausule bevatte, maar dat het Parlement zelf de opneming daarvan heeft voorgesteld door invoeging van een artikel 7 bis. Door nu in de verordening een clausule op te nemen die het nemen van tijdelijke vrijwaringsmaatregelen mogelijk maakt, heeft de Raad dus gevolg gegeven aan een van de verlangens van het Parlement, zij het ook volgens een enigszins andere procedure. Voor dit verschil in procedure, in wezen een verandering van methode, was geen nieuwe raadpleging van het Parlement vereist. Dezelfde overwegingen gelden ook voor de in artikel 6 van de verordening genoemde sancties op overtredingen door vervoersondernemers.

Ten slotte weerspreekt de Raad dat het tijdelijke karakter van de verordening een aanzienlijke wijziging van het voorstel van de Commissie inhoudt, die de verplichting tot hernieuwde raadpleging van het Parlement met zich brengt. Het Parlement had trouwens zelf de invoeging van een overweging in de considerans voorgesteld, inhoudende dat ter voorkoming van ernstige verstoringen de vrije verrichting van diensten geleidelijk moest worden verwezenlijkt.

Concluderend stelt de Raad, met de vaststelling van de bestreden verordening een gewijzigd voorstel van de Commissie onveranderd te hebben overgenomen. De wijzigingen die de Commissie in haar oorspronkelijke voorstel heeft aangebracht behelzen, over het geheel gezien, geen wijziging van de voornaamste inhoud, daar zij beantwoorden aan een van de volgende kenmerken:

— ofwel gaat het om veranderingen in methode ter bereiking van het gestelde doel (zoals de bepalingen inzake de invoering van het communautaire contingent);

— ofwel stroken zij met een door het Parlement in zijn advies over het oorspronkelijke voorstel geuit verlangen (zoals de vrijwaringsmaatregelen, de sancties en de geleidelijke vrijmaking);

— ofwel gaat het om schrapping van bepalingen waarvan twijfelachtig was of zij zich met het gemeenschapsrecht verdroegen (zoals de definitie van in aanmerking komende ondernemingen en het vereiste van een fictieve vestiging of een borg).

Bij dupliek verklaart de Raad voorts, dat het verschil in standpunt tussen de Raad en de Commissie hoofdzakelijk de te volgen methode voor invoering van een cabotagestelsel betreft, en dat niet vaststaat dat de voorgestelde methode in zijn uitwerking zo veel zou hebben verschild van de uiteindelijk gekozen methode, dat het voorstel daardoor wezenlijk is aangetast.

M. Zuleeg
rechter-rapporteur